

Oplata pocztowa uiszczona ryczałtem

DZIENNIK ŁÓDZKI

Łódź
niedziela
3 kwietnia
1949 r.

Rok V
Nr 92
(1356)

USA chce wprowadzić do francuskiego miasta niemieckich współgospodarzy

PARYŻ, 2. IV. (PAP). Londyński korespondent dziennika „Libération” donosi, że Amerykanie domagają się umiędzynarodowienia portów Strassburga i Kehl na Renie i oddania ich wspólnej administracji Francuzów i Niemców.

Korespondent zaznacza, że żądanie amerykańskie było zasadniczą przyczyną niepowodzenia rozmów londyńskich w sprawie statutu okupacyjnego Niemiec zachodnich. Francuzi domagali się początkowo oddania portu Kehl pod zarząd francuski do czasu podpisania traktatu pokojowego z Niemcami. Na skutek

presji amerykańskiej Francuzi zgodzili się, żeby we wspólnej administracji portów Kehl i Strassburg zasiadali przedstawiciele Niemiec i Francji w stosunku zaludnienia obu miast według stanu z 1938 r., to jest 1 Niemiec na 10 Francuzów, lub też stosunkowo do obrotów obu portów, tj. 1 Niemiec na 3 Francuzów.

Korespondent zaznacza, że Francja sprzeciwiła się umiędzynarodowieniu portu w Strassburgu, lecz dyplomata amerykański Holmes, biorący udział w rozmowach, miał oświadczyć po porozumieniu się z Waszyngtonem, że „umiędzynarodowienie jest jedynym rozwiązaniem do przyjęcia dla Stanów Zjednoczonych”.

Z ostatniej sesji Sejmu. Posłowie korzystają z przerwy w obradach i gawędzą w wiosennym słońcu. Od lewej: poseł Roman NOWAK (hutnik), Roman CZERWIŃSKI (sekr. Zw. Górników), Ryszard NIESZPOREK (prez. Zw. Górników), Józef KIESZYŃSKI (hutnik), Ryszard STRZELECKI (I sekretarz KW PZPB w Katowicach).

Komuniści razem z socjalistami w obronie pokoju

RZYM, 24 (PAP). 1 kwietnia odbyło się w Rzymie posiedzenie komitetu porozumiewawczego partii komunistycznej i socjalistycznej, poświęcone uzgodnieniu metod walki z podżegaczami wojennymi.

W opublikowanym komunikacie komitet porozumiewawczy stwierdza, że zjednoczenie narodu włoskiego w obronie pokoju

winno być oparte na tak szerokich podstawach, aby mogło objąć tych wszystkich, którzy przeciwni są polityce sąjuszów wojskowych i prowokacji wojennej. Komunikat podkreśla, że komitet porozumiewawczy powziął szereg decyzji, zmierzających do uzgodnienia i wzmożenia akcji socjalistów i komunistów w obronie pokoju.

„TIMES” niezadowolone z Churchilla

LONDYN, 24 (PAP). Prasa brytyjska, omawiając przemówienie Churchilla w Bostonie, podkreśla, że nie jest rzeczą przypadku, iż Churchill wygłosił je tuż przed ceremonią podpisania paktu atlantyckiego. Wystąpienie Churchilla miało właśnie ukoronować kampanię propagandową na rzecz tego paktu. Dzienniki brytyjskie zamieszczają na ogół szablony panegiryczne na cześć Churchilla.

Spśród tych głosów wyróżnia się komentarz „Timesa”, który po wielu komplementach pod adresem Churchilla musi jednak przyznać, że Churchill „upraszcza” wiele spraw. Dziennik stwierdza, że mowa bostońska nie docenia wagi polityki radzieckiej oraz ciężaru gatunkowego dynamizmu ideowego ruchu komunistycznego. „Times” podkreśla, że Churchill nie trafnie ocenił sytuację w Chinach. Nie jest prawdą — pisze dziennik — jakoby klęskę Kuomintangu spowodowały „ataki i intrygi komunistów”. W Chinach zwyciężył program Mao-Tse-Tunga, gdyż odpowiada on woli mas chińskich. Klęskę poniosł stary reżim, który nie mógł zapewnić chłopom chińskim najskromniejszego bytu. Nawiązując do wywodów Churchilla, dotyczących Europy zachodniej, „Times” przyznaje, że i tam wzrasta „dynamizm” ideowy komunistów, podczas gdy „zachód traci na sie koniecznej dla pozyskania prostego człowieka”. „Churchill — stwierdza dziennik — wolał pominąć milczeniem te fakty”.

Rok Juliusza Słowackiego

WARSZAWA, 2. IV. (PAP). Przypadająca w roku bież. 100 rocznica śmierci Juliusza Słowackiego będzie uroczystie obchodzona w całym kraju. Wysoki protektorat nad obchodem objął Prezydent Rzeczypospolitej Bolesław Bierut. Stworzony został ogólnopolski komitet obchodu, na którego czele stanął prezes rady ministrów Józef Cyrankiewicz.

W dn. 3 bm. odbędzie się w państw. Teatrze Polskim uroczyste przedstawienie „Fantazego”, poprzedzone przemówieniem Jarosława Iwaszkiewicza.

Posiedzenie NKW PSL

WARSZAWA, 2. IV. (PAP). W dniu 2 kwietnia odbyło się pod przewodnictwem prezesa Stronnictwa Józefa Niecki całodziennie posiedzenie Naczelnego Komitetu Wykonawczego PSL.

Referat polityczno-sprawozdawczy wygłosił sekretarz naczelny NKW PSL poseł Kazimierz Banach.

NKW PSL przyjął również do wiadomości sprawozdanie prezydium z posiedzeń Głównej Komisji Współpracy Stronnictw Ludowych i wyraża przekonanie, że rok obecny będzie rokiem programowym i organizacyjnym zjednoczenia ruchu ludowego, na które oczekują członkowie obu stronnictw ludowych, pracujący chłopcy polscy, by wspólnie ze Zjednoczoną Polską Partią Robotniczą wzmocnić siły do budowy Polski Ludowej.

Min. Alphand mówi

— o usamodzielnieniu się Francji

PARYŻ, 24 (PAP). Dyrektor departamentu gospodarczego francuskiego ministerstwa spraw zagranicznych minister Herve Alphand wygłosił na konferencji prasowej francuski punkt widzenia na cele europejskiej organizacji krajów marszałkowskich i najbliższe jej zadania.

Oświadczył on, że kraje zachodniej Europy powinny rozwijać się gospodarczo w taki sposób, by zmniejszały się ich zależności od Stanów Zjednoczonych.

Zapytany, czy rząd francuski w dalszym ciągu uważa, że od wzmożenia obrotów handlowych między zachodem a wschodem zależne jest szybkie dzwignięcie się Francji, minister Alphand odpowiedział potakująco. Oświadczył on, że Francja uważa handel za jeden ze środków do odzyskania swej samodzielnej pozycji, o której mówił na wstępie.

Dowodem tego stanowiska Francji jest — według ministra Alphanda — niedawne podpisanie rocznego układu handlowego między Francją a Polską.

Zasady nowego prawa małżeńskiego rodzinnego i opiekuńczego

WARSZAWA, 24. (PAP). Przy Zarządzie Głównym Ligi Kobiet powołana została rada prawnicza, w skład której wchodzi wybitni przedstawiciele świata prawniczego z sędzią Sądu Najwyższego dr Wasilkowską na czele.

W ramach swej działalności rada prawnicza na odbytym posiedzeniu omawiała projekt nowego prawa małżeńskiego, rodzinnego i opiekuńczego, zreferowany przez prof. dr Seweryna Szera.

Zasady nowego prawa są następujące:

- 1 całkowite równouprawnienie kobiet,
- 2 pełne zrównanie w prawach dzieci pozamałżeńskich, idące tak daleko, że nawet określenie „dziecko pozamałżeńskie” znika z ustawy,
- 3 wyeliminowanie z prawa małżeńskiego wszystkich pozosta-

łości kapitalistycznych, jak instytucji zaręczyn, opiekuna przydanego itp.,

4 przyjęcie zasady wspólnego do-robku małżonków,

5 przyjęcie zasady trwałości małżeństwa i w konsekwencji dopuszczalność rozwodu tylko w wypadku całkowitego rozkładu pożycia małżeńskiego, przy uwzględnieniu interesów dzieci,

6 przebudowa instytucji przysposobienia (adoptacji) w kierunku ułatwienia procedury przysposobienia dziecka. Zgodnie z zasadą przysposobienia dzieci będzie mógł każdy człowiek pełnoletni, a nie jak dotychczas — dopiero po ukończeniu 35 roku życia.

Niepowodzenie szpiegów reorganizacja wywiadu

BUDAPESZT, 24 (PAP). Dziennik „Vilag” opublikował artykuł pt. „Wywiad amerykański tworzy w Europie wschodniej nowe organizacje podziemne”, w którym powołując się na dobrze poinformowane kółka waszyngtońskie, stwierdza, że ostatnie niepowodzenia agentów amerykańskich w krajach Europy wschodniej skłoniły kierowników centrali wywiadu amerykańskiego do rewizji systemu i organizacji swej pracy w tych krajach. W połowie lutego — pisze dziennik — centrala wywiadu amerykańskiego przestała

nowe instrukcje swym przedstawicielom w państwach Europy wschodniej, nakazując im, aby chwilowo zrezygnowali z usług elementów prawicowych, zwłaszcza takich, które już się skompromitowały działalnością, wymierzoną przeciwko istniejącemu ustrojowi.

Dyrektywy centrali wywiadu amerykańskiego wskazują na konieczność całkowitego zahamowania działalności grup szpiegowskich w partiach prawicowych i organizacjach kościelnych oraz przystąpienia do tworzenia nowej sieci szpiegowskiej z uwzględnieniem dotychczasowych niepowodzeń.

Dyrektywy centrali wywiadu amerykańskiego zalecają w końcu, aby organizacje szpiegowskie, działające w krajach Europy Wschodniej, nawiązały ściślejszy kontakt z przedstawicielstwami dyplomatycznymi państw Europy Zachodniej.

Zatwierdzenie tekstu paktu atlantyckiego

WASZYNGTON, 2. IV. (PAP). W sobotę odbyło się pierwsze wspólne posiedzenie ministrów spraw zagranicznych krajów uczestniczących w pakcie atlantyckim. Opublikowany po posiedzeniu komunikat stwierdza, że ministrowie zaaprobowali bez żadnych zmian tekst paktu północno-atlantyckiego, którego podpisanie nastąpić ma w dniu 4 bm.

Onegdaj młodzież łódzkiej WSGW, zabrała głos w sprawie stosunków pomiędzy Państwem i Kościołem oraz w sprawie Światowego Kongresu Pokoju. Zebranie, zorganizowane przez Bratnią Pomoc WSGW, zgromadziło ponad 1000 młodzieży. Obszerna sala nie mogła pomieścić przybyłych, toteż wypełnili oni zarówno korytarze jak i klatkę schodową.

Po słowie wstępnym Rektora, prof. dr Franciszka SKUPIEŃSKIEGO, zabrali głos przedstawiciele wszystkich czynnych na terenie WSGW organizacji studenckich. W imieniu młodzieży, zreszconej w PZPR, przemawiał student GŁUCH — Reakcyjny odłam duchowieństwa — oświadczył mowa — palając nienawiścią do demokracji ludowej, wykorzystuje ambony, by pod płaszczykiem głoszenia Słowa Bożego

siac zamęt w społeczeństwie, pod rywac autorytet Państwa i Rządu. Główną domeną wpływowego tego duchowieństwa jest najbardziej zafanana ludność wiejska i dlatego też my, studenci WSGW, którzy pochodzimy z rodzin chłopskich, a po ukończeniu studiów wrócimy na wieś, musimy zająć szczególnie zdecydowane stanowisko wobec tej szkodliwej dla Państwa i narodu polskiego propagandy.

Na wrocie ustosunkowanie się wobec Polski Ludowej niektórych księży Polacy nie mogą i nie powinni się zgodzić. Dlatego witamy z radością oświadczenie Rządu w sprawie uregulowania stosunków między Państwem i Kościołem.

W imieniu Zarządu Bratniej Pomocy przemawiał student Cieniewicz a następnie delegat Zarządu Uczelnianego ZAMP, Kropicki.

— Zbyt dobrze jeszcze pamiętamy okrucieństwo minionej wojny — mówił Kropicki — byśmy byli obojętni na próby rozniecenia nowej rzezi wojennej. Zbliżający się Kongres Pokoju witamy jako zapowiedź położenia kresu zbrodniczym zamierzeniom podżegaczy wojennych.

W dalszej części przemówienia Kropicki wystąpił przeciwko zmianianiu ambon na mównice polityczne przez niektórych księży. Następnie przemawiali: student Michta (SL), stud. Lubawicki (Kółko Naukowe Agronomii Społ.) i stud. Zientara (Wydz. Spółdz. ZAMP).

Zebranie zakończyło się spontaniczną manifestacją na cześć Rządu R. P. i polityki Polski Ludowej, zmierzającej do utrwalenia pokoju i przeciwstawienia się zakusom podżegaczy wojennych. (jb)

W Anglii tylko 20 deka mięsa na tydzień

LONDYN, 2. IV. (PAP). Po ostatnich ograniczeniach w sprzedaży mięsa, mieszkańcy Anglii otrzymują obecnie około 20 deka mięsa tygodniowo na jedną książeczkę żywnościową.

Brytyjsko-argentyńskie rokowania o przedłużeniu umowy handlowej osiągnęły stadium krytyczne. Dzienniki wyrażają obawy, że Argentyna może wstrzymać całkowicie dostawy mięsa do Anglii. Gdyby to nastąpiło, przydział mięsa musiano by zmniejszyć do 15 dekagramów tygodniowo na osobę.

Głos młodzieży łódzkiej manifestacja młodzieży WSGW

80 proc. robót polnych wykonują maszyny

Profesorowie i studenci łódzkiej WSGW opowiadają swoje wrażenia z pobytu na Ukrainie

Ostatnio wraz z delegacją 150 chłopów polskich zwiedzili Ukrainę przedstawiciele łódzkiej WSGW (1 profesor, 1 asystent i studenci). O tym, co widzieli w Kijowie, Odessie i innych miastach i wsiach Ukrainy, Socjalistycznej Republiki Radzieckiej opowiedzieli swym kolegom na specjalnie zorganizowanym wieczorze informacyjno-dyskusyjnym. Na całość tej zajmującej imprezy złożyły się referaty: studenta BARCIKOWSKIEGO, studentki SURMACZÓWNY, asystenta ŚWIETLIKA i prof. GALAJA.

Barcikowski, zwiedzając Ukrainę, interesował się szczególnie życiem ludności pracującej w kolchozach (gospodarstwa kolektywne) i w sołchozach (majątki państwowe). — Uczestnicy wycieczki — mówi Barcikowski — po przybyciu do Kijowa podzielili się na 7 grup, z których każda zwiedziła inną część kraju. Dzięki temu poza licznymi miastami — a w nich teatrmi i muzeami itp. — zapoznaliśmy się z 32 kolchozami. W niektórych kolchozach miejscowa ludność gościła nas po kilka dni, pokazując szczegółowo swe gospodarstwo, opowiadając o swych sukcesach i bolączkach.

Członkowie kolchozu nie tylko wspólnie pracują, lecz również i wspólnie rządzą swym gospodarstwem. Ważne zebranie decyduje o wszystkim; ważne zebranie powołuje przewodniczącego.

W kolchozie im. Budiennego np. przewodniczącym jest zastępca przewodnika pracy, Osminty. Piastuje on również godność delegata do Najwyższej Rady Republiki.

Przewodniczący prowadzi kolchoz przy pomocy agronoma i zootechnika.

Kolchozy nie zatrudniają pracowników najemnych. Wszyscy uczestnicy kolchozu (od 16 do 60 lat) obowiązani są wykonać rocznie 120 prac codziennych (trudności). Oblicza się je na podstawie wkładu pracy: w zależności od rodzaju pracy w ciągu 1 dnia można wykonać 1, 2 lub nawet 3 więcej trudności.

Przyznać trzeba — opowiada dalej Barcikowski, że praca na roli w Zw. Radzieckim jest o wiele lżejsza od tej pracy u nas. Kolchoźnicy podzielili na brygady wykonującej ściśle przydzielony im zakres pracy, roboty zaś cięższe wykonuje się maszynami.

Stacje maszynowe spełniają w ZSRR kolosalne zadania. Wystarczy wspomnieć, że na Ukrainie 80 proc. wszelkich robót polnych wykonują maszyny.

Dokładniej zapoznałem się — opowiada Barcikowski — z pracą

stacji im. Szewczenki, w okręgu Odessy. Ma ona 62 traktory, nie licząc innych licznych maszyn i obsługuje 36 tys. ha użytków rolnych. W warsztacie mechanicznym tej stacji pracuje 72 specjalistów, zorganizowanych w brygady remontowe. Do ich usług są samochody i radio. W wypadku uszkodzenia maszyny w polu nie przewozi się jej do warsztatu, lecz brygada remontowa, dowiedziawszy się o wypadku przez radio, wyjeżdża natychmiast, by dokonać remontu na miejscu wypadku.

Chłopi ukraińscy żyją na ogół wszyscy dostatnio, są jednak wśród nich zamożniejsi i ubożsi. Wynagrodzenia bowiem otrzymują w zależności od wydajności pracy. Kolchozy lepiej gospodarujące otrzymują większe premie w gotówce lub naturze i dlatego mogą sobie pozwolić na dostatniejszy tryb życia.

W Kijowie i w innych miastach Ukrainy widzieliśmy licznych chłopów przywożących na targ zboże, ziemniaki i inne plody rolne, które otrzymali za pracę w kolchozach w tak wielkich ilościach, że nie mogli ich sami skosztować.

Studentkę Wydziału Agronomii Społecznej (WSGW), Surmaczównę, najbardziej interesowały na Ukrainie zagadnienia socjalne. Sprawy kobiece i młodzieżowe. Zwiedziła więc domy wycieczkownicze, była w szkołach, w Charkowie zaś jeździła kolejką dziecięcą, gdzie funkcje maszynistów, konduktorów, nauczycieli stacji i innych funkcji naruszy kolejowych pełniły dzieci od 7 do 15 lat, zaprawiając się w ten sposób na przyszłych kolejarzy. Asystent Świetlik zwiedzał głównie szkoły.

Wystarczy wspomnieć — mówi on — że przed wojną w całej Rosji w wyższych szkołach rolniczych kształciło się rocznie zaledwie około 8 tys. studentów. Obecnie w samej tylko Ukrainie w 29 wyższych uczelniach studiuje ponad 30 tys. młodzieży. Poza szkołami typu akademickiego są liczne szkoły typu licealnego (tzw. technikum),

Uczestnicy wycieczki chłopów na Ukrainę w kolchozowej „chacie-laboratorium”.

oraz szkoły niższe. Poza tym w ZSRR uczą się wszyscy bez wyjątku. Np. każdy kolchoźnik jest obowiązany wysłuchać w okresie zimowym od 60 do 100 godzin wykładów. (jb)

Dni „bezdiamentowe” w ojczyźnie diamentów

BRUKSELA, 24 (PAP). Na mocy dekretu regenta praca we wszystkich belgijskich przedsiębiorstwach diamentowych została z dniem 28 marca przerwana na okres 14 dni.

Tylko gest a nie prawdziwa dymisja

PARYŻ, 24 (PAP). Ministrowie Francji Zamorskiej: Coste Floret (MRP) oraz Pocht i Telegrafów — Thomas (SFIO) zgłosili na ręce premiera dymisję, której Queille jednak nie przyjął. Obaj ministrowie przepadli w ostatnich wyborach kantonalnych.

„Fabryka snów” na połowie obrotów

NOWY JORK, 24 (PAP). Prezydenta Trumana odwiedziła delegacja pracowników filmowych Hollywood, która złożyła mu petycję, zawierającą żądanie przedsięwzięcia kroków przeciwko bezrobociu w przemyśle filmowym.

Petycja stwierdza, że 50 proc. filmowców Hollywood pozostaje obecnie bez pracy.

Niedbalstwo umożliwiło kradzież Strażak i strażnik ukarani przez Kom. Spec.

Straż Przemysłowa istnieje nie „od parady”, lecz po to, aby czuwać nad mieniem państwowym. Zapomniał jednak o tym Stanisław Mirowski, pełniący obowiązki strażnika w PZPW Nr. 39 w Łodzi.

Zamiast znajdować się w nocy na zewnątrz fabryki, siedział on sobie przeważnie przy piecu, w portierni. Takie lekceważenie obowiązków pociągnęło za sobą smutne następstwa. Oto bowiem, podczas nieobecności strażnika na podwórzu, z magazynu fabrycznego zginęły 4 sztuki materiału wełnianego.

Organa śledcze M. O. przeprowadziły niezwłocznie kilka rewizji w mieszkaniach osób podejrzanych o kradzież. W wyniku dochodzenia trafiono na ślad innych przestępstw. A mianowicie w mieszkaniu przy ul. Różyckiego 3 znaleziono 34 kg przędzy, maszynkę do wyrobu pończoch oraz pas skórzany — przedmioty pochodzące z PZPW Nr. 39. Właściciel mieszkania oświadczył, że zakwestionowane rzeczy przyniósł mieszkający z nim kochanek strażaka pożarnej w tej fabryce — Tadeusz Walasiak.

Znalezione przedmioty zostały zwrócone PZPW Nr. 39, Walasiak zaś, orzeczeniem łódzkiej Delegatury Komisji Specjalnej skierowany został na dwa lata do obozu pracy.

W sprawie kradzieży 4 sztuk materiału wełnianego dochodzenie

trwa nadal. Natomiast strażnik — Stanisław Mirowski ukarany został za niedbalstwo 4 miesiącami obozu pracy przymusowej. (p)

Piszą o Kubie Rozpruwaczu...

(Od własnego korespondenta „API” dla „Dziennika Łódzkiego”)

Londyn, w marcu
Gdyby przyjrzeć się Wielkiej Brytanii poprzez nagłówki prasowe można by odnieść wrażenie, że najważniejszym urzędem w tym kraju jest Scotland Yard, że zbrodnia jest powszechnym zjawiskiem, a wszystkie inne przejawy życia brytyjskiego nie zasługują na szczególną uwagę.

Po uzupełniających wyborach w Południowym Hammesmith (dzielnica Londynu), które przyniosły zwycięstwo Labour Party, odbyło się posiedzenie egzekutywy. Uchwalono plan i program przyszłych wyborów. Postanowiono wyrzec się dalszej nacjonalizacji przemysłu i ograniczyć się co najwyżej do upaństwowienia wodociągów. O egzekutywie rządzącej partii, o programie i naradach pisano tylko w ciągu jednego dnia.

„NIE NALEŻY KRZYWDZIĆ AMERYKANÓW”

Amerkańscy właściciele plantacji tytoniowych zwrócili się ponownie do rządu Jego Królewskiej Mości z żądaniem zwiększenia importu tytoniu do Anglii. Powoływali się w dalszym ciągu na warunki polityczki udzielonej Wielkiej Brytanii i przewidującej przymus sprowadzenia niektórych towarów wyłącznie z Ameryki. Przypomniano „akt o Niedyskryminacji”. Nie należy krzywdzić Amerykanów. Skoro kupowano dotychczas dużo tytoniu w Ameryce, to nie wolno poszukiwać tego towaru w innych krajach. Plan

tatorzy amerykańscy upominają się o swe „prawa” i grożą. I ta wiadomość przeszła mimochodem. Fabryki traktorów pracują ostatnio trzy dni w tygodniu. „Economic” donosił, że budownictwo statków w roku 1948 rozwijało się dobrze i że równie pomyślnie zapowiadają się w r. 1949, ale jednocześnie gazeta zwróciła uwagę, że wspomniany przemysł stoi wobec kryzysu. Niemieckie stocznie przyjęły zamówienia norweskie. Proponują ceny o 40 proc. niższe od brytyjskich. Na widownię występuje nowy groźny konkurent japoński, który również ubiega się o otrzymanie zamówień na budowę statków. Oczywiście wiadomości tak doniosłe dla życia gospodarczego nie mogą się odbić głośniejszym echem wśród szerokich warstw społeczeństwa, jakkolwiek są to sygnały kryzysu, który może nastąpić w ciągu najbliższego czasu.

Doświadczenie ostatnich tygodni potwierdza całkowite bładniak kupców. Większe ulgi, umożliwiające nabycie różnych towarów w dziedzinie manufaktury nie przyczyniły się do zwiększenia spożycia. I te zjawiska mijają jednak bez większego echa na łamach prasy.

Gdy statystycy planu marshallowskiego, dumni z siebie, ogłaszają cyfry świadczące o wzroście produkcji przemysłowej w Europie Zachodniej lub w Niemczech, to objawy te muszą budzić pewne zaniepokojenie wśród przemysłu brytyjskiego. Znikają bowiem perspektywy rozszerzenia eksportu, a cały plan odbudowy, przedstawiony przez kanclerza skarbu Crippsa, związany jest z wycieczkami, że eksport będzie zwiększał się rocznie tak, iż w roku 1952 — nie trzeba będzie prosić o nowe dolary w Stanach Zjednoczonych.

Wysilek Wielkiej Brytanii w dziedzinie odbudowy stoi wobec poważnych trudności. Widmo kryzysu nie daje się łatwo przepędzić nawet naj-

skim, drudzy o koniunkturze wewnętrznej. Spady papiery wielkich sklepów uniwersalnych. Jest to jeszcze jeden dowód spadku konsumpcji, który łączy się wyczerpaniem oszczędności w ciągu ostatniego roku. Odczuwa się na każdym kroku brak gotówki. Świadczy o tym statystyka oszczędności na głowę ludności.

Wysilek Wielkiej Brytanii w dziedzinie odbudowy stoi wobec poważnych trudności. Widmo kryzysu nie daje się łatwo przepędzić nawet naj-

skim, drudzy o koniunkturze wewnętrznej. Spady papiery wielkich sklepów uniwersalnych. Jest to jeszcze jeden dowód spadku konsumpcji, który łączy się wyczerpaniem oszczędności w ciągu ostatniego roku. Odczuwa się na każdym kroku brak gotówki. Świadczy o tym statystyka oszczędności na głowę ludności.

Przed III Krajowym Zjazdem Zw. Samop. Chłopskiej

(zs) W dniu dzisiejszym w wielkiej hali ujeżdżalni na Szulzewcu w Warszawie rozpoczyna obrady III Krajowy Zjazd Zw. Sam. Chłopskiej. Obrady trwać będą trzy dni: 3, 4 i 5 b. m.

3.396 delegatów (w tym 97% mało i średniorolnych oraz bezrolnych chłopów), wybranych na walnych zjazdach gminnych i powiatowych, działaczy samopomocowych i przewodników pracy na roli będzie reprezentowało 1.300.000 chłopów, zorganizowanych w 30.222 kołach gromadzkich i w 3.207 oddziałach gminnych. W zjeździe będą uczestniczyli liczni goście i delegacje robotników, górników i metalowców.

Referat zasadniczy p. t. „Związek Samopomocy Chłopskiej na obecnym etapie” wygłosi w pierwszym dniu obrad prezes Z. S. Ch., Stefan Ignar. W drugim dniu obrad wygłoszą referaty: prezes Centrali Rolniczej Spółdzielni „Samopomoc Chłopska” na temat: „Dorobek spółdzielczości na wsi a Związek Samopomocy Chłopskiej” i sekretarz generalny Z. S. Ch. Mieczysław Bożański na temat zadań organizacyjnych Z. S. Ch.

W ostatnim dniu obrad zostanie przedstawiony Zjazdowi do zatwierdzenia projekt nowego statutu, uchwalony przez plenum Zarządu Głównego Z. S. Ch. w dniu 22 ub. m.

Głównym zadaniem Zjazdu jest przegląd dotychczasowej działalności Zw. Sam. Chłopskiej w okresie od marca 1948 r., kiedy to odbył się II Zjazd, do chwili obecnej oraz wytyczenie nowych dróg i zadań Związku na najbliższą przyszłość. Zjazd odbywać się będzie w atmosferze pogłębiającej się coraz bardziej sojuszu robotniczo-chłopskiego.

Do Zarządu Głównego Z. S. Ch. napływają liczne depesze z zobowiązaniami, jakie chłopcy z całego kraju podejmują dla uczczenia prac Krajowego Zjazdu Z. S. Ch. i zbliżającego się Święta i majowego.

W wywiadzie udzielonym przedstawicielowi PAP prezes Z. S. Ch., Ignar, powiedział m. in.:

„Z. S. Ch. stanie się bardziej niż dotychczas klasową organizacją chłopską, zrzeszającą wyłącznie chłopów biednych i średnich.

Dnia 2 kwietnia 1949 roku, zmarła po długich i ciężkich cierpieniach, opatrzona Św. Sakramentami
S. + P.
JÓZEFA WADZYŃSKA
z domu FILEPIAK
LEKARZ - DENTYSTA.
Wyprowadzenie drogi nam zwłok nastąpi dnia 4 kwietnia br., o godz. 16, z domu żałoby przy ul. Nowotki 41-a, na cmentarzu rzym.-kat. Doły — o czym zawiadamiają pogrzebi w głębokim smutku
MAŻ, SIOSTRY, BRAT i RODZINA.
(3534 p)

Fraszka
Powitanie
Przybyli do USA brytyjski minister spraw zagr. Bevin przywitany został przez mieszkańców N. Yorku zgnitymi jajkami.
Różnie różnych przyjaciół na świecie witają:
Jednych — chlebem i solą,
drugich — zgnitym jajem.
Jac.

PANORAMA

ILUSTROWANY DODATEK NIEDZIELNY DZIENNIKA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 3 kwietnia 1949 r.

Nr 14 (86)

Z PRACOWNI KONSERWATORSKICH

Bezценne arcydzieła polskiej sztuki uległy w czasie okupacji poważnym uszkodzeniom.

Tylko dzięki żmudnej pracy konserwatorów udaje się je zachować.

Zdjęcie u góry: Fragment słynnego ołtarza dłuta Wita Stwosza w kościele Mariackim w Krakowie. Rzeźby wykonane są w drzewie. Istnieje projekt sporządzenia odlewów z figur ołtarza, aby w ten sposób zabezpieczyć dla przyszłych pokoleń wartość artystyczną dzieł Stwosza.

(Foto-AR)

Zdjęcie u dołu: Prof. Marconi przy pracy nad odnowieniem obrazu Matejki „Bitwa pod Grunwaldem”. Dzięki troskliwości prof. Marconiego i jego współpracowników arcydzieło znowu prezentuje się w swej dawnej świetności.

(Foto-API)

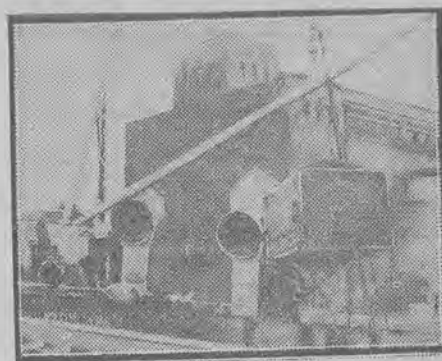

NA CYPRZE

Na Cyprze przez parę lat istniały obozy, w których władze brytyjskie internowały Żydów, pragnących nielegalnie dostać się do Palestyny. Były okresy, w których obozy mieściły do 50 tys. ludzi. Przed paru tygodniami obozy zostały zlikwidowane.

Zdjęcie z lewej: Moment otwarcia bram obozów. Zdjęcie z prawej: Jeden z internowanych z dzieckiem, urodzonym w obozie; w głębi baraki obozowe.

Gdynia. Olejarnia „Union” otrzymuje ładunki kopry aż z dalekich Filipin. Olej wytłaczany z kopry jest podstawowym składnikiem przy wyrobie margaryny.

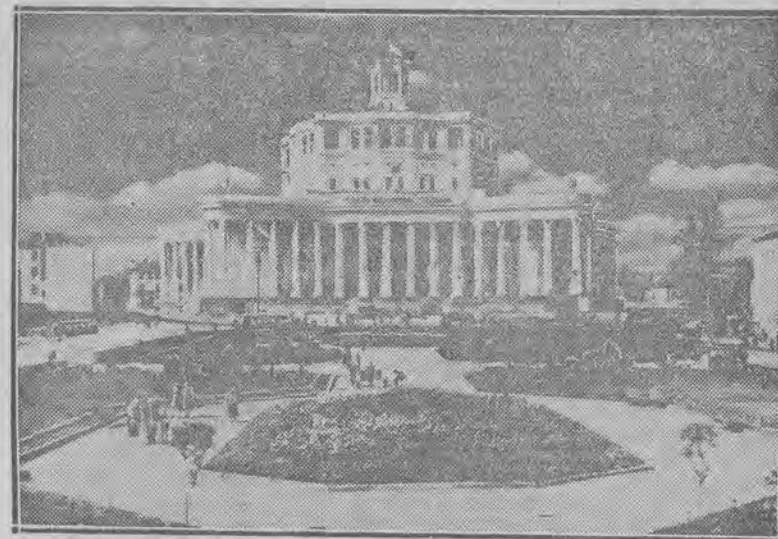

Partyzanci greccy — żołnierze ludowej armii demokratycznej

Stolica ZSRR — Moskwa jest obecnie jednym z największych i najpiękniejszych miast świata

Rzeka Moskwa i widok na Kreml

Centralny Teatr Armii Czerwonej

Reprezentacyjny hotel „Moskwa”

Poemat byroniczny Juliana Tuwima

Robotnicy —
— plastycy

Wyszła z druku przed niedawnym czasem „Kwiaty Polskie” Juliana Tuwima stanowią prawdziwą niespodziankę zarówno dla krytyki literackiej, jak i dla szerokiego rzesz lubowników jego dotychczasowej twórczości. Pierwszy utwór powojenny tego poety nosi bowiem charakter całkowicie odmienny od wszystkich, co dotychczas napisał. Jest olbrzymim poematem, zamierzonym co najmniej na dwa (jeśli nie na więcej) tomy. Pierwszy, który właśnie się ukazał, składa się z trzech części i epilogu i liczy przeszło 300 stron. Ma charakter byroniczny, to znaczy skomponowany jest luźno z mieszaniny elementów lirycznych i epicznych, przy czym nastroje liryczne wynikają organicznie niejako z opisów epicznych, fragmenty zaś epiczne z epizodów czysto lirycznych.

Jest to więc utwór z pogranicza liryki i epiki. Ale liryka i epika, to tylko ramy graniczne poematu, w którym znajdujemy wszystkie niemal rodzaje poezji, uprawiane dotychczas przez Tuwima, a więc satyrę, dialog, anegdotę, przypowieść żart słowny („Stopnie”), piosenkę i wierszowaną gawędę w gatunku dawnego „Piotra Płaskina” lub „Zoski Wariański”, a nawet ekskursji politycznej w stylu „Z wierszy o państwie” (w tomie „Treść gorzejająca”).

Jest to poemat typowo byroniczny, bo właśnie w nowszych czasach (po-

czątek wieku XIX) pierwszy Byron napisał taki amorficzny (jakby dzisiaj powiedział Ważyk), czyli zdeformowany rodzajowo poemat pt. „Don Juan”, a po nim — pod jego wpływem — pisali podobne poematy w Rosji — Aleksander Puszkina (poemat „Eugeniusz Oniegin”), a w Polsce — Juliusz Słowacki (poemat „Benfowski”, po części „Król-Duch”). Źródła genetyczne tego rodzaju literackiego można by odnaleźć w jeszcze dawniejszych utworach, jak np. w „Orlandzie Szalonym” Ludwika Ariosta lub „Jerozolimie Wyzwolonej” Torquata Tassa, a nawet w „Don Kichocie” Cervantesa (wiek XVI). Wpływ tego „amorficznego”, o luźnej formie i budowie rodzaju literackiego tak był silny, że odbił się nawet na „Panu Tadeuszu” Mickiewicza w postaci licznych wstawek lirycznych i całej, dysonansowej w nastroju i nieepicznej, księgi „Spowiedzi” księdza Robaka, chociaż wzorem właściwym dla arcydzieła Mickiewicza była klasyczna, zdyscyplinowana w środkach wyrazu artystycznego i czysta w gatunku literackim eposowa Homera.

Tuwim więc pierwszy w literaturze polskiej od czasów Słowackiego odnowił poemat byroniczny. Próba jego nosi charakter klasyczny, tzn. na wątpliwym fundamencie epicznym opiera całą ponad miarę wyrosłą fasadę wypowiedzi lirycznych. Nic

dziwnego, jest przecież urodzonym lirykiem. Jambiczny tok wiersza, jak nie trudno było się domyśleć, przypomina wymieniony co dopiero poemat Puszkina, którego Tuwim, jak wiadomo, jest niedoścignionym tłumaczem. Są tedy „Kwiaty Polskie” — jakby syntezą wszystkich dotychczasowych doświadczeń poetyckich Juliana Tuwima.

Ale są również, jak to zaznaczyłem na wstępie, zupełną niespodzianką zarówno dla przeciętnego czytelnika jego wierszy jak i dla wytrawnego krytyka. Wprawdzie poszczególne fragmenty tego poematu pisanego na obczyźnie (Rio de Janeiro i Nowy York) w latach 1940—1944, dochodziły do Polski podczas okupacji, ale były to tak skończone całości liryczne, jak np. słynna „Modlitwa” albo „Inwokacja do psów” lub „Podróż przez ocean”, że nikt nie zdawał sobie sprawy, że to będzie poemat typu „Beniowskiego”, obliczony na kilka tomów. Co najwyżej przypuszczał, że to będzie zwykły poemat liryczny, złożony z wiązańki krótkich wierszy, powiązanych wspólnym nastrojem i jednolitą tematyką tęsknoty za krajem ojczystym. Przecież to nie kto inny, tylko Julian Tuwim pisał o sonecie pt. „Odpowiedź” z „Rzeczy czarnoleckiej”?

„Gdzież mnie do poematów? Ledwo wiersz wykrztuszę
Z rozdygotanej krtani, drżąc o każde słowo,
Trwożąc się, czy oś znacysz,
o zawodna mowo,
Dla której dźwięków tajnych żyć
i umrzeć muszę”.

Tymczasem — mamy właśnie poemat! I to jeszcze jaki! Już nie chodzi nawet o rozmiar, ale o wielobarwność formalną, rzęsiistość słowną i wielostronność nastrojową! Poemat tak przepysznie bogaty, że pod tym względem jest prawdziwym unikatem w całym dotychczasowym, jak wiadomo wcale nie ubogim, dorobku poezji polskiej.

MARIAN PIECHAŁ

Krajowa Narada Geografów nad reformą studów geograficznych

Z inicjatywy Rady Głównej dla spraw Nauki i Szkolnictwa Wyższego odbyła się w Warszawie dwudniowa narada geografów, zorganizowana przez Wydział Nauki Pol. Tow. Geograficznego pod przewodnictwem prof. dr Stanisława Leszczyckiego. W naradach wzięło udział 47 profesorów, docentów, asystentów i nauczycieli wyższych ośrodków geograficznych w Polsce.

Uchwalono projekt szczegółowego programu studiów 3-letnich, uprawniających do uzyskania dyplomu nauczycielskiego, oraz projekt 2-letnich studiów magisterskich w zakresie 8 specjalizacji. Oba projekty zostaną przedłożone do zatwierdzenia Radzie Głównej i Ministerstwu Oświaty.

W Łodzi i Krakowie otwarte zostały wystawy prac plastyków-amatorów, którzy sztuką zajmują się w chwilach wolnych od pracy zawodowej. Poprzednio wystawa taka zorganizowana była w Sosnowcu, a objęła ekspozycję wykonaną przez artystów - górników.

„Zagłoba” — rzeźba D. Sikory, (na Wystawie Plastyków - Amatorów w Łodzi)

W maju, w czasie Kongresu Związków Zawodowych otwarta zostanie w Warszawie Ogólnopolska Wystawa Prac Artystycznych Robotników.

Już dotychczasowe wystawy wskazują, jak wiele talentów kryje się w szerokich masach ludzi pracy. Czasem dopiero przypadek ujawnia je i stwarza warunki do ich rozbudzenia i rozwoju.

Inicjatywa Związków Zawodowych, aby tym samorodnym talentom stworzyć możliwości kształcenia się zasługuje na pełne uznanie.

„Barricade de la Rue St. Antoine”

Ostatnio ukazał się na półkach księgarskich nowy przekład jednej z najpoczytniejszych powieści słynnego pisarza rosyjskiego ubiegłego stulecia — Iwana Turgieniewa — „RUDIN”. Główny bohater tej powieści, Rudin, ginie śmiercią bohaterską na barykadzie paryskiej przy ulicy św. Antoniego. Na marginesie tej powieści, — o Iwanie Turgieniewie, o ludziach z dziejami barykady przy ul. św. Antoniego związanych, oraz o Paryżu ówczesnym, — słów kilka.

Wiosna Ludów została Turgieniewa we Francji, Mieszkał w Paryżu, utrzymując stosunki przyjacielskie z Hercenem oraz z kotami emigracji polskiej we Francji. Od czasu do czasu pisywał potajemnie do pism wychodzących w Paryżu; — pisywał potajemnie, gdyż obawiał się przesłać do rządu carskiego. Liczył się z możliwością zabronienia mu powrotu do Rosji, którą kochał nade wszystko. Po zdławieniu rewolucji paryskiej Turgieniew wyjeżdża do kraju.

Wiadomość o przewrocie w Paryżu zastała Turgieniewa w Brukseli. Natychmiast powraca do Paryża. Na granicy — ruch pociągów wstrzymany. Wobec tego wraz z grupą patriotów francuskich i dwoma emigrantami polskimi pieszo przechodzi granicę belgijsko-francuską i udaje się w dalszą podróż. Udaje im się dostać do pociągu, zdążającego w kierunku Paryża. Mijają liczne stacje udekorowane barwami Republiki. Turgieniew jest zachwycony. Śpiewa wraz z innymi pasażerami pieśni rewolucyjne, dekoruje swój kapelusz kokardą narodową.

W pobliżu Paryża pociąg ulega wykołajeniu. Są ranni. Jeden z Polaków w tej katastrofie zostaje zabity. Turgieniew wraz z pozostałymi przy życiu śpieszy do Paryża. Paryż przywitał ich słońcem i barykadami na rogach ulic. Rewolucja zwyciężyła, lecz barykady pozostawały jeszcze na swoim miejscu. Obok Palais Royal, gdzie odbyła się krwawa potyczka, barykada była obryzganą krwią. Turgieniew wszedł na barykadę; długo stał, zdjawszy kapelusz, obok wetkniętego wysoko sztandaru o barwach narodowych. Potem zszedł powoli i udał się do kawiarni „Krolewskiej”. Kawiarnia znajdowała się

wprost barykady. Właściciel już zdążył zmienić na nową nazwę „Kwiat Republiki”. W kawiarni wszystko jednak zostało po staremu.

W dniu przewrotu na barykadzie przy ul. św. Antoniego zginął śmiercią waleczną właściciel domu, w którym mieszkał w Paryżu Turgieniew. Pochodził z polskiej rodziny, — matka jego była Polką. Krew słowiańska przelana na barykadzie paryskiej natchnęła Turgieniewa do napisania wiersza „Barykada”. Nie był on zbyt udany, — Turgieniew zresztą nie lubił poezji wierszowanej, przekładając nad nią wiersz w prozie. Temat „Barykady” w okresie późniejszym został wykorzystany przez Turgieniewa dla końcowej sceny powieści „Rudin”.

Gdy Turgieniew chciał zobaczyć

tę barykadę, został zatrzymany przez patrol gwardii narodowej. Żadne tłumaczenia nie pomogły. Turgieniewa odprowadzono do prefektury. W areszcie trzymano go trzy godziny. Zwolniono dopiero po udowodnieniu, że jest obcokrajowcem.

Barykada przy ulicy św. Antoniego utkwiła jednak w pamięci Turgieniewa. Bohater powieści „Rudin” ginie na tej barykadzie z czerwonym sztandarem w rękach. Odgłosem tych dni jest również opowieść Turgieniewa — „Człowiek w szarych okularach”.

Turgieniew jakby przeszedł obok barykady przy ul. św. Antoniego, — daleki od aktywnego udziału w ruchu rewolucyjnym i w życiu politycznym, nie zrozumiał, że powiew Wiosny Ludów miał głębokie znaczenie i sens. Nie zdołał zauważyć nic poza egzotyką wielkich dni wyzwolenia Paryża.

P. JURJEW

Operacja we fraku

Swego czasu wykopano w Babilonie cegielkę — Babilończycy pisali na wypalanych ceglach — na lamach której ktoś załaził się, że „dawniej było lepiej”.

Od tego czasu minęło jakieś 4000 lat, a ludzkość — możliwe, że tylko z przyzwyczajenia — wciąż z tęsknotą patrzy wstecz, bo, „dawniej było lepiej”. Przypatrzmy się trochę bliżej, jak to „lepiej” było w tych niby to sielsko-anielskich czasach.

Gdy dziś elektryczne oświetlenie zawiedzie na kilka minut, wszyscy z oburzeniem wprost narzekają: „Cóż za niedoświadczenie, co ta elektryczność sobie myśli!” A jednak to tak nie dawno było, gdy Łukasiewicz wprowadził przewrót w oświetleniu, konstruując lampę naftową. Przecież jeszcze nasze babki nie znały nic innego jak świece (oczywiście za młodu). — Czy wolelibyśmy świece z ich kopceniem, koniecznością czyszczenia knota itd.?

— Przypomnijmy sobie, że wielki Goethe marzył o oświetleniu, które-

go by nie trzeba było wciąż pilnować.

A kwestia wody? Czy lepiej jest odkryć kurek, czy biegać parę pięt na dół do studni? Gdzież porównać dawne kominki z drzewem (swąd, kłopot, brud i... zimno w dalszym kącie pokoju) z nowoczesnym ogrzewaniem centralnym, uruchamianym prostym przekręceniem kółka?

Nie, chyba każdy po namyśle zgodzi się, że pod względem wygód życia codziennego stoimy o całe niebo wyżej od naszych ojców.

Z nauk weźmy na przykład medycynę.

Dawniej lekarz stosował dwa lekarstwa puszczanie krwi i środki przeczyszczające. Jeszcze nie tak dawno chirurg przystępował do operacji we fraku a ręce mył dopiero po zabiegu. Nic też dziwnego, że w średnich wiekach przeciętna długość życia wynosiła około 30 lat, a obecnie jest dwa razy dłuższa.

Nasz poeta Asnyk napisał kiedyś

smutny wiersz: „...Gdybym był młodszym dziewczyno...”. Miał wtedy 30 lat i już uważał się za starego.

Narzekamy na komunikację. Hm! Czy lepiej było po nieludzkich bezdrożach tłuc się karocą, lub wozem i być narażonym wciąż na napad rozbójników? Oburzamy się, gdy pociąg spóźni się o kilka minut. — A czy było lepiej, gdy dawniej podróżowało się tygodniami, a spóźniało całym dniami?

Jako dzieci czytaliśmy z zapartym oddechem o różnych cudach z 1001 nocy. Czymże jest taki latający dywan w porównaniu z dzisiejszym luksusowo urządzonego samolotem pasażerskim? Każdy przyzna, że taki dywan to niewygodny i przewiewny środek lokomocji.

Dawniej ludzie tracili czas na wpatrywanie się w kulę kryształową, teraz namiętności tej o wiele lepiej dogadza telewizja.

O ile podniósł się także ogólny poziom umysłowości.

Uczeni teraz też mają inne kłopoty.

Dawniej debatowali nad tym, ile diabłów mieści się na końcu szpilki, teraz liczą elektrony w atomie. Mam wrażenie, że to ostatnie jest pożyteczniejsze.

Już z tych kilku przykładów wiadać, że dawniej nie było lepiej.

Obecnie żyjemy w okresie takiego rozwoju techniki, że moglibyśmy mieć nieledwie raj na ziemi. Jeżeli tak nie jest, to dzieje się to skutkiem tego, że rozwój stosunków społecznych nie dorównuje tempu rozwoju techniki, że doniosłe wynalazki i odkrycia, decydujące o postępie ludzkości znajdowały się w dyspozycji nie narodów, lecz garstki bankierów i kapitalistów, wykorzystujących je dla własnych tylko zysków i w myśl własnych tylko interesów. System kapitalistyczny się przeżył. Obecnie jest już czynnikiem zacofania, a nie postępu. Dalszy postęp możliwy jest dziś tylko w ustroju socjalistycznym.

J. N.

